

Swae Nyoe

အစဉ် - ၂

မင်းမာန်ဂွရ်ကြီး
ညီမင်းမြတ်

အခန်း-၁၁

Part 1

မနက်စောစောမှာ အိမ်ထဲက လေက အတော်လေး လန်းဆန်းစေတယ်။ မီးခိုးရောင် စာကလေးတွေက သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ နားနေပြီး အစာစားနေကြတယ်။ မနေ့ညက နှင်းတွေ ကျနေခဲ့သလိုမျိုးပဲ နေရောင်က တောက်ပလာပြီး နှင်းတွေက မြက်ပင်တွေနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ အရည်ပျော်နေတယ်။

ကျန်းယွမ် မနက်စောစော နိုးလာခဲ့တယ်။ သူမ မနက်စာ စားပြီးတော့ သစ်တော်ဥယျာဉ်ထဲမှာ လန်ချောင်နဲ့အတူ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ အခုအချိန်က သစ်တော်ပန်းပွင့်ချိန် မဟုတ်သေးလို့ အရွက်တွေက သစ်ကိုင်းတွေကနေ ထွက်လာတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ လန်ချောင်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။

"အခုက သစ်တော်ပန်းပွင့်ချိန် မဟုတ်သေးဘူး။ ရာသီဥတုက ပိုနွေးလာတဲ့အချိန် သစ်တော်ပွင့်တွေ ပွင့်လာမှာပါ။ အဲဒါက တော်တော်လေး လှမှာ"

ကျန်းယွမ် ပြုံးလိုက်တယ်။ အပင်တွေအနေနဲ့ သူတို့က အလန်းဆန်းဆုံးနဲ့ အလှပဆုံးအရောင်တွေကိုသာ ယှဉ်ပြိုင်ကြပြီး အခြား ဘာကိုမှ မပြိုင်ကြဘူး။ သူမရဲ့ အတိတ်ဘဝတုန်းက သူမ နန်းတော်ထဲမှာ ဇီးပန်းပွင့်တွေ ပြည့်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကို မြင်ဖူးတယ်။ နွေဦးလေပြေရဲ့ တိုက်ခတ်မှုက အဲဒီရာချိတ် ပန်းတွေကို လွင့်ထွက်သွားစေလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ။

အဲမှာ ဇီးပန်းပွင့်တင်မကဘူး ပျိုနီပန်းပင်၊ ရေနင်းပန်း၊ ကြာပန်းနဲ့ တရုတ်
နှင်းဆီပန်းတွေလည်း ရှိတယ်။ ရှုခင်းကို လူတစ်ယောက်တည်းကပဲ ခံစား
လို့ ရနိုင်တာကတော့ သနားဖို့ကောင်းလေရဲ့။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမနဲ့
အတူတူ ခံစားပေးမဲ့သူ ရှိလာမယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ သူမ သေဆုံးခါနီးမှာ
တော့ အဲဒီအတွေးက ရေထဲကတံလျှပ်မျှင် တစ်ခုပဲ ဆိုတာကို သိလိုက်ရ
တယ်။

ပန်းလေးတွေက သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝနဲ့ ဆင်တူပြီး တောက်ပကာ လှပပေ
မဲ့ ညှိုးနွမ်းသွားတဲ့အခါမှာ နားခိုးစရာ အိမ်တောင်မှ မရှိဘူး။ ညှိုးနွမ်းပြီး ရွံ
ထဲကို ပြုတ်ကျသွားတာနဲ့ ဖုန်မှုန့်မဖြစ်ခင် ပုပ်သိုးသွားလိမ့်မယ်။ မွေးပျံ့တဲ့
ရနံ့မျိုး သင်းပျံ့နေပေမဲ့လည်း အဲဒါက ခါးသီးနေတုန်းပါပဲ။

လန်ချောင်က ကျန်းယွမ်ရဲ့အကြည့်မှ နက်နဲမှုကို ခံစားမိပေမဲ့ သူမ ဘာ
တွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာတော့ မသိပေ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းယွမ်ရဲ့ လန်းဆန်း
နေတဲ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေကိုတော့ တွေ့နိုင်
တယ်။ ခဏလောက် ကြောက်သွားပြီးမှ လန်ချောင်က မေးလိုက်တယ်။

"သခင်မလေး"

ကျန်းယွမ်က သတိပြန်ဝင်လာပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်တယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သွားကြရအောင်"

နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်နေတဲ့အချိန် သူမတို့နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့
သူ ရှိနေတာကိုတော့ သတိမပြုမိခဲ့ကြဘူး။

အဲလူက ရွှေရောင်အင်္ကျီလက်နဲ့ အစိမ်းရောင်ပိုးထည်ကို ဝတ်ထားပြီး
အစိမ်းရောင် အတွင်းဝတ်ရုံနဲ့ ရတနာရှစ်မျိုးစီခြယ်ထားတဲ့ ပုလဲလုံးတွေ စီ
ထားတဲ့ အစိမ်းရောင်ဖိနပ်ကို ဝတ်ထားတယ်။ အလွန်အကျွံ ဝတ်စား

ဆင်ယင်ထားတဲ့သူရဲ့ မနှစ်မြို့ဖွယ်အကြည့်က ကျန်းယွမ်းရဲ့ ပုံရိပ်ကို ကြည့်
နေတယ်။

အဲဒါက ကျန်းလန်မိသားစုရဲ့ အငယ်ကောင် ချန်ကျောက်ပဲ။

ပုံမှန်ဆိုရင် ချန်ကျောက်က သစ်တော်ပင်တွေ အောက်မှာ အိပ်ရတာကို
သဘောကျတယ်။ ဒီနေ့တော့ ခြင်းလျက်ပေါ့။ သူက အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်အသံကို ကြားလိုက်တာနဲ့ ငါးနံ့ရတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လိုပဲ။
အသံလာရာကို ချက်ချင်းစပ်စုလိုက်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ သူက ဝင်သွားခဲ့
တယ်။

ကျန်းယွမ်းက အရင်နေ့က အတိုင်း ဝတ်ထားတယ်။ မတူတာက ပိုင်ကျီက
သူမကို ပေါက်စီဆံပင်ပုံစံ လုပ်မပေးထားတာ တစ်ခုပဲ။ သူမက ကျန်းယွမ်း
ရဲ့ အရှေ့ဆံပင်ကို ကြာပန်းပုံ ပြင်ပေးထားတယ်။ ကျန်တဲ့ သူမရဲ့ ဆံနွယ်
တွေက ပခုံးပေါ်မှာ ကျနေတယ်။ အဲဒါက သူမကို ပိုရင့်ကျက်ပြီး
ကျက်သရေရှိတဲ့ပုံ ပေါ်စေတယ်။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သစ်တော်သီးပွင့်တွေက မပွင့်သေးပေမဲ့ အကိုင်း
အခတ်တွေရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာ ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်သွားသလို နှင်းအလွှာတွေ
ထူထပ်နေတယ်။ ကျန်းယွမ်းရဲ့ အသားအရေက အဖြူရောင်နှင်းတွေထက်
ပိုဖြူဖျော့နေပြီး သူမရဲ့မျက်နှာက သစ်တော်သီးပွင့်တွေ ထက်တောင်
တောက်ပနေတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကြုံကြုံခံနိုင်တဲ့ဟန်ပန်နဲ့ သူမမျက်လုံး
တွေက နှလုံးသားကို ညင်သာစွာ စီးဆင်းနေတဲ့ အေးစက်စိုစွတ်တဲ့ စမ်းရေ
လိုမျိုး မသိလိုက်ဖာသာနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို မော့ကြည့်နေတယ်။ သူ့နှလုံး
သားမှာ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်တဲ့ ကုပ်ခြစ်ခံရသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဝေးမှာ ပြောနေတဲ့ စကားကို သူ မကြားရပေမဲ့ လှုပ်ရှားမှုအသံကိုတော့
ပြတ်ပြတ်သားသား စိတ်ကူးကြည့်နိုင်တယ်။ သူမက ခေါင်းကိုမော့ပြီး

ကျော့ရှင်းတဲ့ ငန်းတစ်ကောင်လိုမျိုး သစ်ကိုင်းကနေ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ရေခဲတုံးလေးတွေကို ကြည့်နေတယ်။

ချန်ကျောက်က အဝေးက ကျန်းယွမ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်လေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး တံထွေးမျိုချလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အပေါ်ဝတ်ရုံက သူမရဲ့ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို ဖုံးကွယ်ထားတယ်။ သူမက ငယ်ရွယ်ပြီး မိန်းမငယ်လေး ဆိုပေမဲ့ အကြည့်တစ်ချက်ကနေ သူမဆီမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုးနဲ့ ကလေးမငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ သိမ်မွေ့မှုမျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်။ သူက သူမရဲ့ တည်ရှိမှုကို ယခင်က သတိမထားမိသော်လည်း ဖျားနာပြီးနောက်မှာ သူမက ပိုပိုလှလာတယ်။ သူမက အမှန်တကယ်ကို သဘာဝမှ မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်မယ်။

တကယ်လို့ သူက ဒီလို အရမ်းလှတဲ့ အမျိုးသမီးကို သူမနဲ့ ညတိုင်းရှိနေရမယ်ဆိုရင် အဲဒါက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရမ်းပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေမှာပဲ။ သူက နေရာမှာပဲ ရပ်နေပြီးတော့ မကောင်းတဲ့အတွေးမှာပဲ နစ်မြောနေတယ်။

သိပ်မဝေးတဲ့ အကွာအဝေးမှာ ချန်ကျောက် ရှိနေတာကို လန်ချောင်က တွေ့သွားပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။

"သခင်မလေး စောစောပြန်ကြရအောင်။ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့ အကောင်တစ်ကောင် ရှိတယ်။ ပြဿနာထဲ ဝင်မပါမိအောင် သတိထားရမယ်"

ကျန်းယွမ်က သူမနဲ့အတူ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်တွန့်ကွေးသွားပြီးနောက် ပြောလိုက်တယ်။

"ကောင်းပြီ"

ချန်ကျောက်က မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ဆီကနေ အပြုံးကို ရလိုက်တဲ့ အခါမှာ သူက ကျန်းယွမ်းကို ကြက်သေသေပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲအပြုံးက ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် အမိပွယ်ရှိတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခု ပါနေတယ်။ အဲဒီအပြုံးမှာ ကလေးမတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ နံ့အတာ ဒါမှ မဟုတ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ ပေါ့ပါးတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက ညမှာ တစ်ခဏသာ ဖူးပွင့်ပြီး ရနံ့သင်းတဲ့ ကုမုဒြာကြာပန်းလိုမျိုးပဲ။

သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်စေကာမူ ချန်ကျောက်က အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျန်းယွမ်းနဲ့လန်ချောင် သစ်တော်သီး ဥယျာဉ်ကနေ ထွက်မသွားသေးခင်အထိ သူက အသက်ရှူမှားလောက်တဲ့ အပြုံးကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒီကိစ္စက ကျန်းယွမ်းနဲ့ လန်ချောင်တို့ရဲ့ စိတ်ထဲကနေ မြန်မြန် လျစ်လျူရှုခြင်း ခံလိုက်ရတယ်။ သုံးရက်က အေးအေးဆေးဆေး ကုန်ဆုံးသွားတယ်။

သုံးရက်ပြီးတော့ ကျန်းယွမ်းက အိမ်ထဲမှာ နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်နေခဲ့တယ်။ သူမက ချန်ကျောက်နဲ့ တစ်ခါတစ်လေ တိုးမိပေမဲ့ သူမထင်ထားတာထက် ပိုပြီးတော့ သူ့အပြုအမူတွေက ကောင်းမွန်နေခဲ့တယ်။ သူက သူမတို့အနားမှာ ရွံစရာယင်ကောင်လိုမျိုး ရစ်ဝဲနေပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်သေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် လျန်ချောင်က ပိုပြီးတော့ စိတ်ချလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပူစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ သူတို့တွေ ပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေကို အပ်ရတော့မဲ့နေ့က နီးကပ်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းယွမ်းက တစ်ခုလေးတောင် မလုပ်ရသေးဘူး။

ကျန်းယွမ်း ရေထဲကို ကျပြီးတော့ ကျန်းလန်က ပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေ အကြောင်း မပြောသေးလို့ သူတို့က မလုပ်ရသေးခင်

အချိန်ဆွဲထားမယ်လို့ တွေးနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင် ရက်နည်းနည်း တုန်းက ချန်ဖန်းက ဒါကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ ပြောခဲ့လို့ လန်ချောင်နဲ့ ပိုင်ကျီ နှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်ဖိစီးစေခဲ့တယ်။

အခု ကျန်းယွမ်က ကောင်းကောင်း နေပြန်မကောင်းသေးလို့ သူတို့နှစ်ယောက်က သူမကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သူတို့က ကျန်းယွမ်က ပန်းထိုးရမှာကို ငြင်းနေတာကို လျစ်လျူရှုပေးနိုင်ပေမဲ့ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ပန်းမထိုးခိုင်းပေ။

"သခင်မလေး"

လန်ချောင် ပြတင်းပေါက်နားမှာ စာအုပ်ဖတ်နေတဲ့ ကျန်းယွမ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး။

"ကျွန်မတို့ ပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေ မကြာခင် အပ်ရတော့မယ်။ သခင်မလေး ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အေးနေရတာလဲ"

"မင်း စိတ်ပူဖို့ မလိုပါဘူး"

ကျန်းယွမ်က စာရွက်ကို လှန်လိုက်တယ်။

"ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်မပူပဲ နေရမှာလဲ"

လန်ချောင်က စိတ်ပူပန်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

"တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ သူတို့ကို ပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေ မပေးရင် သူတို့က သခင်မလေးရဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးကို ရပ်ဆိုင်းဖို့ အကြောင်းပြချက် ရသွားလိမ့်မယ်"

ကျန်းယွမ်က သက်ပြင်းချပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ သူမ ကျေးလက်အိမ်ကို လာတုန်းက သေတ္တာသုံးလုံးကို သယ်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခုက အဝတ်တွေ၊ နောက်တစ်ခုက ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ၊ ပြီး

တော့ နောက်ဆုံးတစ်ခုက စာအုပ်တွေပါတယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်လုံးက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူမအမေက သူမကို သီးသန့်ချန်ထားပေးခဲ့တာတွေ ဖြစ်တယ်။ အစမှာတော့ သူမက အဲဒါတွေကို သူမရဲ့အမေကို သတိရလို့ ယူခဲ့ပေမဲ့ သူမက ဝံပုလွေခြံထဲကို ဝင်သွားသလိုမျိုးပဲ။ ကျန်းလန်မိသားစုက လောဘကြီးပြီးတော့ သူမအပေါ်ကို မကြင်နာဘူး။ သူမပိုင်တဲ့ အရာတွေကို သူတို့ပိုင်သလိုမျိုး အမှောင်ထဲကနေ ခိုးယူသွားကြတယ်။ အဆုံးမှာတော့ သူတို့ ယူမသွားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အရာက ဒီစာအုပ်တွေပဲ။

"သူတို့ ငါတို့ကို ထောက်ပံ့ကြေးပေးတဲ့ရက် မရောက်ခင် ငါတို့ စံအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ"

ကျန်းယွမ်က စာအုပ်အဖုံးပေါ်က ခေါင်းစဉ်ကို ထိတွေ့လိုက်ပြီး၊

"မပူပါနဲ့"

လန်ချောင်က မျက်ခုံးတွေကို တွန့်လိုက်ပြီး ဒီထက်ပိုပြီး ပြောချင်နေတယ်။ ပိုင်ကျီက တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ဝင်လာတယ်။

"သခင်မလေး။ မိန်းကလေးဖန်း ဒီကို ရောက်နေပါတယ်"

လန်ချောင်က အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပန်းရောင်ပုံရိပ်က ပိုင်ကျီနောက်ကနေ ပေါ်လာတယ်။ ချန်ဖန်းက ပြုံးလိုက်တယ်။

"သခင်မလေး.."

ဒီနေ့ သူမ လိပ်ပြာပုံ ပန်းထိုးထားတဲ့ အပန်းရောင် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားတယ်။ သူမရဲ့ အောက်ပိုင်းကိုလည်း အရောင်တူဂါဝန်နဲ့ အနီရောင်ဖိနပ် ဝတ်ထားတယ်။ သူမရဲ့ဆံပင်ကို နူးညံ့တဲ့တိမ်တိုက်ပုံစံ ပုံဖော်ထားတယ်။

သူနားမှာ ရွှေထွင်းထားတဲ့ ပန်းနားကပ်တစ်ရံ ရှိပြီး ရွှေဆံညှပ်က သူမဆံပင်ကို တန်ဆာဆင်ထားတယ်။

လန်ချောင်က အေးစက်စွာ ရယ်လိုက်ပြီး ချန်ဖန်းကို အထင်သေးတဲ့ပုံနဲ့ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားထိ အရာအားလုံးက ကျန်းယွမ်း ပိုင်တာတွေပဲ။ သူမ ဒီပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင်ရှေ့မှာ ဝတ်လာရဲတာ သူမမှာ အရှက်လုံးဝမရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူမက ဓားပြဆိုတဲ့ဘွဲ့နဲ့ တကယ်လိုက် တာပဲ။

ကျန်းယွမ်းက မေးကို လက်နဲ့ ထောက်လိုက်ပြီးတော့ စိတ်မပါလက်မပါ ပြုံးလိုက်တယ်။ လူလိမ်တွေက သူတို့ အထက်ကလူတွေက သူတို့ကို အားပေးနေတော့ ပိုပြီးတော့ မိုက်မဲလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမက ဒီကို အကြွေးလာသိမ်းတာ ဆိုတော့ အဲဒါက အရေးမပါဘူး။ သူမက သူမရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ရဲ့ပစ္စည်းတွေပါလို့ အခိုင်အမာ ပြောထားတဲ့သူတွေဆီ ကနေ အရာရာတိုင်းကို ပြန်ပေးအောင် ဖိအားပေးမှာ ဖြစ်တယ်။

Part 2

အခန်း-၁၂

ကျန်းယွမ်းက စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မယူလိုက်ပြီး ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ချန်ဖန်းကို မကြည့်ခင် နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိလိုက်ပြီး စိုစွတ်စေလိုက်တယ်။

ချန်ဖန်းက သူမနှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်း ကိုက်လိုက်တယ်။ ဒီနှစ်တွေအတွင်း သူမက ကျေးလက်အိမ်တော်ထဲမှာ ကျန်းယွမ်းရဲ့ စိတ်ပျက်ဖွယ်အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်။ သူမက ရေနံထဲ ပြုတ်ကျသွားပြီး အခြားလူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမယ်လို့ ဘယ်သူက မျှော်လင့်ထားမှာလဲ။ ဒီပြောင်းလဲသွားခြင်းက တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းလာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်က အကန့်အသတ်မဲ့တဲ့ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပွင့်လန်းခြင်းနဲ့ ဆင်တူနေလေရဲ့။ ချန်ဖန်းက လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ အလှတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ တရားရေးအရာရှိရဲ့ တရားဝင်သမီး ကျန်းယွမ်းရဲ့ ယခင်က ပုံစံနဲ့ မရင်းနှီးဘူး။ ဧကရီတစ်ပါးရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကို ပြသနေတဲ့ တော်ဝင်မျိုးနွယ်လိုမျိုးပဲ။

တကယ်တမ်းတော့ ကျန်းယွမ်းရဲ့ အရင်ဘဝမှာ ကြံစည်မှုနဲ့ ပူးပေါင်းမှုတွေ မရှိဘဲ နန်းတော်ထဲကို ပို့ခံလိုက်ရတော့ ချန်ဖန်းက သတိမထားခဲ့မိဘူး။ သတိမထားမိတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ရရှိသွားနိုင်တယ်။ အကြောင်းကတော့

တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူနဲ့ အမူအကျင့်တွေမှာ အမှားအယွင်းတွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးတော့ နေစရာမရှိဘူး။ နန်းတော်က တင်းကျပ်တဲ့ စည်းမျဉ်း တွေနဲ့ အုပ်ချုပ်ထားတာ ဖြစ်ပြီး ကျန်းယွမ်းရဲ့အစေခံများကလည်း တင်းကျပ်လေတယ်။ အဲဒီ သင်ခန်းစာတွေကနေ ကျန်းယွမ်းက ပြီးပြည့်စုံ တဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို ကျွမ်းကျင်လာတယ်။ အဲဒီနှစ်တွေ တစ်လျှောက်လုံး နန်းတော်ရဲ့ ဝန်းကျင်ထဲမှာ မြင့်မြတ်တဲ့အမူအကျင့်ကို အလိုအလျောက် မွေးမြူခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကျင့်ဝတ်စံနှုန်းက နန်းတော်ရဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တစ် ဦးအနေနဲ့ ဆိုရင် အထူးပြောဖို့ မရှိပေမဲ့ ကျေးလက်က အပယ်ခံ မိန်းမငယ် လေးအတွက်ကတော့ ထူးကဲတဲ့ဂုဏ်သရေ တစ်မျိုး ရှိနေလေတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကျန်းယွမ်းက မေးလိုက်တယ်။

သူမရဲ့သဘောထားအရ အိမ်တော်သခင်မတစ်ဦးက အစေခံကို စကားပြောနေသလိုမျိုးပဲ။ အတင်းအကျပ် မမျိုးချလိုက်နိုင်ခင်မှာ မကျေမ ချမ်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေက ချန်ဖုန်းရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာတယ်။ သူမက သူမဆံထိုးကို စမ်းကိုင်လိုက်ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်တယ်။

"သခင်မလေး အရင်ရက်တုန်းက ညဘုရင်မပန်းအိုး တစ်အိုးကို အိမ်တာ အပြင်ကနေ ပို့ပေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒါက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးလာပြီ။ ကြ ည့်ရတာ ဒီနေ့ညပဲ ပွင့်မယ် ထင်တယ်။ တကယ်လို့ နင် စိတ်ဝင်စားရင် ဘာလို့ လာမကြည့်မှာလဲ"

"ညဘုရင်မလား"

ကျန်းယွမ်းက ရေရွတ်လိုက်တယ်။

"ဒီအချိန်က ညဘုရင်မ ပွင့်တဲ့ရာသီ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်"

ချန်ဖန်းက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပြောတယ်။

"အဲလို မဟုတ်ဘူး။ ပုံမှန်ဆိုရင် ညဘုရင်မက နွေရာသီနဲ့ နွေဦးမှာပဲ ပွင့်တာ ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းအိုးက အချိန်မတန်ပဲ ပွင့်မှာ။ အဲဒါက ရှားပါးတဲ့ မြင်ကွင်းပဲ။ အဲဒါကို ဘာလို့ သခင်မလေး ကိုယ်တိုင်လာမကြည့်တာလဲ"

ကျန်းယွမ်ပြောတာကို မစောင့်ဘဲနဲ့ လန်ချောင်က ပြောလိုက်တယ်။

"အဲအချိန်ဆို ညဉ့်နက်နေပြီ ပြီးတော့ အပြင်မှာ သိပ်အေးတယ်။ ငါတို့ သခင်မလေးကို ဘယ်လိုလုပ် အပြင်ခေါ်သွားရမှာလဲ။ သူမ အအေးမိသွားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ သူမရဲ့ လက်ရှိကျန်းမာရေးက ဒဏ်မခံနိုင်သေးဘူး"

ပိုင်ကျီကလည်း ပြောလိုက်တယ်။

"ဘာလို့ အပင်ကို အိမ်ထဲ မသယ်လာတာလဲ၊ ငါတို့ သခင်မလေးက ဒီမှာ ကြည့်လို့ ရတာပဲ"

ချန်ဖန်းက မျက်ခုံးတွန့်လိုက်တယ်။

"ညဘုရင်မက သူ့နာမည်အတိုင်းပဲ။ လရောင် အောက်မှာပဲ ပိုလှတာ။ အဲဒါကို အိမ်ထဲမှာ ကြည့်ရင် ရိုးရိုးပန်းနဲ့ ဘယ်လို ကွာခြားတော့မှာလဲ။ ဒါတွေက ညဘုရင်မအကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာတွေပဲ။ အဲဒါကို ငါ့သဘောအတိုင်း ရွှေ့ခွင့်လည်း မရှိဘူး"

လန်ချောင်က ထပ်ပြောချင်ပေမဲ့ ကျန်းယွမ်က ပြုံးလိုက်ပြီး၊

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညကျရင် ငါ တစ်ချက်လောက် သွားကြည့်လိုက်ပုံမယ်"

"သခင်မလေး" ပိုင်ကျီက အဲဒီစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး အကြံပေးတယ်။

"အဲဒါက အပြင်မှာ သိပ်အေးလွန်းနေပြီ။ သခင်မလေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က

အအေးမိရင် မကောင်းဘူး"

ချန်ဖန်းက သူမပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။

"မမပိုင်ကျီနဲ့ မမလျန်ချောင် ငါတို့ သခင်မလေးက လက်ခံလိုက်ပြီးတာကို ဘာလို့ ဝင်စွပ်ဖက်ချင်ရတာလဲ။ အစေခံတွေ ဆိုတာက သခင်တွေရဲ့ အမိန့် တွေကို နာခံဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲလေ။ ဘာလို့ သခင်မလေးကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ချင်နေရတာလဲ။ နင်တို့က သခင်မလေးကို အကြပ်ရိုက်စေချင်တာ လား"

အဲဒီအထိအခိုက်မခံတဲ့ စကားလုံးတွေက လျန်လျောင်နဲ့ ပိုင်ကျီတို့ကို စိတ်ဆိုးသွားစေပြီး သူတို့ မျက်နှာထားတွေကလည်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ကျန်းယွမ်က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ချလိုက်ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာ ပြော လိုက်တယ်။

"ဖန်းအာ.. နင်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ပိုင်အစေခံတွေကို ဆုံးမဖို့က ငါ့ရဲ့ကိစ္စပဲ။ နောက်တစ်ခုကို ပြောရရင် နင်က ငါ့ကို အံ့အားသင့် စေတယ်။ နင်က ဒီလိုမျိုး လရောင်အောက်က ပန်းရှုပွဲ လိုမျိုး အလေ့အထ ကို နင်သဘောကျမယ်လို့ ငါ မထင်ထားခဲ့ဘူး"

ချန်ဖန်းက သူမရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဆံပင်ရှည်များကို ဆော့ကစားနေရင်း။

"ကျွန်မက ကျေးလက်မှာ ကြီးပြင်းလာပေမဲ့ ကဗျာဆန်ဆန် စာပေတွေကို ဖတ်မိပါတယ်။ ပန်းတွေကို လရောင်အောက်မှာ ကြည့်တာကလည်း ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ"

အဲအကြောင်းကို သေချာတွေးနေရင်း ချန်ဖန်းက ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"အိုး.. ဟုတ်သားပဲ သခင်မလေး သစ်တော်သီးဥယျာဉ်ကို ညလယ် လောက်မှ သွားသင့်တယ်။ ညဘုရင်မက အဝင်ဝမှာ ထားထားတာ။

အချိန်ကျရင် ကျွန်မလည်း အဲကို သွားမယ်"

"ကောင်းပြီ"

ကျန်းယွမ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

ချန်ဖန်းက သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ "ဒါဆို အခု ကျွန်မသွားတော့မယ် နော်။ သခင်မလေး မမေ့လိုက်နဲ့နော်"

သူမက ပြောပြီးနောက် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးနောက် သူမက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်သွားလေရဲ့။

ချန်ဖန်းထွက်သွားပြီးနောက် လန်ချောင်က ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။

"သူမက ဘယ်လို လာပြုမူနေတာလဲ။ ယဉ်ကျေးပြီး အတွေ့အကြုံများတဲ့ ပုံစံ ဟန်ဆောင်နေတာ။ ကျွန်မသူ့ကို တကယ်ပဲ တံထွေးနဲ့ ထွေးချင်သွား တာ။ တခြားသူတွေရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ထားပြီတော့ သူမက သခင်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေတာ။ သူမက ဘာလို့ သေးပေါက်ပြီးတော့ သူမကိုယ်သူမ ငုံ့မကြည့်ရတာလဲ။ အရှက်မဲ့လိုက် တာ"

ပိုင်ကျီက ကျန်းယွမ်ကို စိုးရိမ်စွာ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ "သခင်မလေး သစ်တော်သီးဥယျာဉ်ကို သွားမယ် ဆိုရင် ကျွန်မက အကြံတချို့ ပေးချင်ပါ တယ်။ ချန်ဖန်းက ကြမ်းတမ်းပြီးတော့ ကြင်နာတတ်မဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူမက ကောင်းကောင်းပြုမူနေတာက သူမရဲ့ပုံစံအမှန်မဟုတ်ဘူး။ သူမမှာ တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိလောက်တယ်။ သခင်မလေး ဂရုစိုက် သင့်တယ်"

ကျန်းယွမ်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်တယ်။ သူမရဲ့အရင်ဘဝမှာ သူမ နန်းတော်ကို ဝင်ခါနီး လျန်ချောင်က ကျန်းချွမ်ကို မသင့်တော်တဲ့စကား

ပြောမိတာကြောင့် လှော်တက်နဲ့ သေတဲ့အထိ ရိုက်ခံခဲ့ရတယ်။ အမှန်တရားက ရိုးရှင်းလှစွာ လျန်ချောင်က ကျန်းယွမ်းကို ကျန်းစုစုအစား နန်းတော်သို့ မဝင်စေလိုတာပဲ ဖြစ်ပြီး သူမက ကျန်းချွမ်းကို အသနားခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမက ကျန်းချွမ်းကို စိတ်ဆိုးစေပြီး သူမက ဘာလို့ အပြင်းအထန် သေခဲ့ရတယ်ဆိုတာတောင် မသိခဲ့ရဘူး။ အားလုံးခြုံကြည့်ရရင် လျန်ချောင်က ကျန်းယွမ်းကို ကာကွယ်ချင်ရုံ သက်သက်လေးသာ။ လျန်ချောင်က ရဲရင့်ပြီး ပွင့်လင်းပေမဲ့ သူမက ဘယ်လို ပြုမူရမယ်ဆိုတာကို သိတယ်။ အဲဒီမတော်တဆကို ပြန်တွေးရရင် ကျန်းစုစုနဲ့ သူမအမေက ကျန်းချွမ်းရဲ့ဒေါသကို တွန်းအားပေးစေခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ပိုင်ကျီက သူမနဲ့ နန်းတော်ထဲကို လိုက်လာပြီး လုံလုံခြုံခြုံ အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့တယ်။ အမေနဲ့သမီး နှစ်ယောက်သားက ပိုင်ကျီရဲ့ သိမ်မွေ့အေးဆေးတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို သုံးသပ်ပြီး ကျန်းယွမ်းနဲ့အတူနေထိုင်ဖို့ စိတ်ချထားခဲ့တယ်။ ဧကရာဇ်ကို ထီးနန်းစွန့်ဖို့ ဖိအားပေးတဲ့အချိန်မှာ ကျန်းယွမ်းက ဖေးအာကို ခေါ်ပြီး ပိုင်ကျီကို ထွက်ပြေးစေခဲ့တယ်။ အဆုံးမှာ ဖေးအာက အဖမ်းခံခဲ့ရတော့ ပိုင်ကျီကလည်း ဆိုးဝါးတဲ့အဆံ့သတ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီအစေခံနှစ်ယောက်က ကြေကွဲဖွယ်ရာ အတိတ်ဘဝမှာ တာဝန်ကျေပွန်ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျန်းယွမ်းက မကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သလို ဖေးအာနဲ့ သူမအစ်ကိုကြီးကိုပါ မကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

အချိန်အတော်ကြာတဲ့အထိ ဘာမှမပြောတဲ့ ကျန်းယွမ်းကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူမ မျက်လုံးတွေထဲက အအေးဓာတ်တွေကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ သူတို့က တစ်ခုခု ပြောဖို့ ပြင်လိုက်ပေမဲ့ ကျန်းယွမ်းက ရယ်လိုက်တယ်။ အစောပိုင်းက အေးစက်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး။

"ငါ သိပါတယ်"

"သူမမှာ ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိတာကို သိရဲသားနဲ့ သခင်မလေး သွားအုံးမလို့လား" လျန်ချောင်က မေးလိုက်တယ်။

"ဒါက တကယ်အန္တရာယ်များလွန်းတယ်"

"ငါက ဒီချိန်းဆိုမှုကို သွားရမယ်" ကျန်းယွမ်က ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

"အဲဒါက ပန်းကြည့်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ အကြွေးပြန်ယူဖို့ပဲ"

"အကြွေးပြန်ယူမယ်" လျန်ချောင်က ပိုစိတ်ရှုပ်ထွေးသွားတယ်။

"လျန်ချောင် ငါ့အတွက် ကိစ္စတချို့ကို ဆောင်ရွက်ပေး" ကျန်းယွမ်က သူမ နားနားသို့ တိုးလိုက်ပြီး တီးတိုး အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချန်ဖန်းက ကျန်းယွမ်ရဲ့အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားပြီးတော့ ခြံဝန်းအပြင်ကို လျှောက်လာတယ်။ သူမ ဘာတာကို စောင့်နေတဲ့ အိမ် အပြင်ကလူက ရှေ့တိုးလာပြီး မေးတယ်။ "ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလိုက် သလား"

"ဒါပေါ့။ သူမက လက်ခံလိုက်တယ်" ချန်ဖန်းက သူမနှုတ်ခမ်းကို ကွေး ညွတ်လိုက်ပြီး၊ "စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခြေအနေမှာ ကျွန်မက ညဘုရင်မ အကြောင်း ပြောလိုက်တာနဲ့ သူမက ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို နင်ငါ့ကို ကတိပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းက ဘယ်မှာလဲ"

ချန်ကျောက်က ပျော်ရွှင်သွားပြီး တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ငါးပုံစံ ကျောက်စိမ်း ခြေကျင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ "ငါ့ရဲ့ညီမကောင်းလေး၊ မင်းကို ချစ်ရတာ အလဟဿ မဖြစ်ဘူး။ ငါ လုပ်တာ အောင်မြင်သွားရင် ငါ မင်းကို ကောင်းကောင်း ကျေးဇူးတင်မယ်"

ချန်ဖန်းက ချန်ကျောက်လက်ထဲက ခြေကျင်းကို ယူပြီး ချက်ချင်းဝတ်

လိုက်တယ်။ စိတ်ကျေနပ်သွားပြီးနောက် ချန်ဖန်းက ပြောတယ်။ "မဆိုးပါဘူး"

သူမက စကားပြောပြီးနောက်မှာ တစ်ခုခုကို တွေးမိသွားပြီး ချန်ဖန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ "အစ်ကို တကယ်ကြီး သူမကို ကြိုက်နေတာလား။ အဲဆွဲဆောင်တတ်တဲ့ မြေခွေးမက ဘာကောင်းလို့လဲ။ သခင်ကြီးက သူမကို သဘောမကျတော့ဘူး။ သူမမှာ အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး"

"ဟေ့.. ငါက သူမကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး" ချန်ကျောက်က ဘဝင်ခိုက်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

"ငါ့အိမ်မှာ လှပတဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက် ရှိနေတယ် ဆိုရင် ငါက နောက်ကျရင် ဆောင်ကြာမြိုင်ကို သွားဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါက ကုန်ကျစရိတ် မသက်သာဘူးလား။ မျိုးရိုးမြင့်သခင်မလေးတစ်ယောက်ကို ငါက မခံစားဖူးသေးဘူး။ သူမက ကံမကောင်းပေမဲ့ နူးညံ့တဲ့ အသားအရေနဲ့ သိမ်မွေ့ပြီး လတ်ဆတ်တယ်။ အဟမ်း.. ငါ နင်နဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး မဆွေးနွေးတော့ဘူး။ ငါ သွားပြီ။ နင့်ကိုယ်နင် ထိန်းသိမ်းဖို့ မမေ့နဲ့"

"ငါကလည်း နှောင့်ယှက်ဖို့ ပျင်းလွန်းလို့ပါ" ချန်ဖန်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ညဘုရင်မ- Epiphyllum Oxypetalum သည် ရှားစောင်းမျိုးစိတ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက ညမှပွင့်တဲ့ ပန်းဖြစ်ပြီး မနက်မရောက်ခင် ညှိုးတဲ့ ပန်းဖြစ်တယ်။ Crazy Rich Asians ရုပ်ရှင်မှာ ပြခဲ့တဲ့ တန်ဟွာပန်းဖြစ်တယ်။
